

Arrest

nr. 261 546 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juni 2019 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst, wegens feiten van deelname aan een bende, valsheid in geschrift, mensenhandel en daarmee samenhangende misdrijven. Op 18 mei 2021 beslist de kamer van inbeschuldigingstelling van Gent om verzoeker in vrijheid te stellen, onder naleving van voorwaarden en de betaling van een borgsom. Op 26 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker heeft voormeld bevel niet aangevochten. Uit het administratief dossier blijkt: "23.06.2021: overgedragen aan Portugal (enkel ANG-geseind dus)". Uit het "Verslag Vertrek" blijkt ook dat verzoeker op 23 juni 2021 zonder verzet is vertrokken naar "Lissabon (LIS) Portugal".

De gemachtigde van de staatssecretaris beslist op 26 mei 2021 om een inreisverbod voor 3 jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"Aan de Heer

Naam: A.

Voornaam: W.

Geboortedatum: (...)1970

Geboorteplaats: Gujarat

Nationaliteit Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Ondanks het feit dat betrokkene aan het gerecht heeft voldaan, wordt hem een inreisverbod opgelegd.

Ten einde te voldoen aan het gerecht heeft betrokkene de mogelijkheid de opschorting van de uitvoering van onderhavig verbod te vragen.

De beslissing tot verwijdering van 26.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 02.08.2019. Hij verklaart in België te zijn sinds juni 2019, geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar Portugal niet te vrezen. Betrokkene werd eveneens gehoord door een migratiebegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.10.2019. Hij verklaarde toen in Lissabon te wonen met zijn vrouw en meerderjarige zoon. Niets wijst er op dat de situatie van betrokkene intussen is gewijzigd. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 13.06.2019 voor bendevoorming-deelname, valsheid in geschriften en gebruik-particulieren, vreemdelingen-hulp verleend, mensenhandel en andere misdrijven. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat dd. 13.06.2019 blijkt dat betrokkene deel uitmaakt van een vereniging die schijnhuwelijken organiseert tussen Pakistaanse mannen die illegaal op het Belgische grondgebied verblijven en Portugese vrouwen die Belgisch verblijfsrecht aanvragen en zo eveneens een mogelijkheid tot verblijfsrecht bieden voor de Pakistaanse mannen. De werkwijze lijkt daarbij steeds dezelfde te zijn: er wordt een huwelijksakte gefabriceerd die valselijk getuigt van een huwelijk dat in Portugal werd afgesloten tussen een Pakistaanse man en een Portugese vrouw. De Portugese vrouw wordt zaakvoerder dan wel vennoot gemaakt van een Belgische vennootschap, die schijnbaar enkel met dat oogmerk is opgericht, en in die hoedanigheid vestigt de Portugese vrouw zich in België. Vervolgens wordt de valse huwelijksakte voorgelegd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand en na erkenning van het schijnhuwelijk wordt de verblijfsrechtelijke procedure opgestart, die resulteert in frauduleus verblijfsrecht in hoofde van de Pakistaanse man. De facto stopt korte tijd later de samenwoning van het voorgehouden koppel - voor zover er ooit effectief sprake is geweest van een feitelijke samenwoning - en keert de Portugese vrouw terug naar het thuisland. Betrokkene werd bovendien reeds veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Lissabon op 11.04.2012 tot een opsluiting van drie jaar en zes maanden voor gelijkaardige feiten.

De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, doordat mensen als koopwaar worden beschouwd met het oog op het eigen geldgewin.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"- Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ; - Schending van artikel 6 EVRM ; - Schending van de materiële motivatieplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Aan verzoeker werd een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd, met als motivatie dat betrokkene onder aanhoudingsmandaat is geplaatst op 13.06.2019 voor bendevorming- deelname, valsheid in geschriften en gebruik-particulieren, vreemdelingenhulp verleend, mensenhandel en andere misdrijven. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. De motivering van het bestreden inreisverbod sluit af met de motivatie (stuk 1):

"Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

In de beslissing van 26.05.2021 wordt nergens ook maar met één woord gerept over het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van 18.05.2021 waarmee verzoeker finaal in vrijheid wordt gesteld onder voorwaarde van betaling van een borgsom, waarmee conform de KI "de openbare orde op afdoende wijze kan worden beschermd" (stuk 3)

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Het bestreden inreisverbod is geënt op artikel 74/11, §1, tweede lid, punt 1° (aldus inreisverbod bij beslissing tot verwijdering omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan - stuk 1)

Echter is bij de beslissing tot verwijdering (bijlage 13septies) dd. 26.05.2021 géén enkele termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan wegens artikel 7, alinea 1 lid 3 Vw ("wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden") (stuk 5).

Evenwel dient vooreerst te worden benadrukt dat verzoeker ten gronde nog niet werd veroordeeld door enige correctionele rechtbank voor deze feiten doch enkel op verdenking van deze feiten onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, waarna hij op 18 mei 2021 onder voorwaarde in vrijheid werd gesteld door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Gent, waarin het Hof oordeelt dat de openbare orde op afdoende wijze kan worden beschermd door verzoeker in vrijheid te stellen middels betaling van een borgsom t.b.v. 7.500 EUR (stuk 3).

Er dient te worden benadrukt dat het opleggen van een inreisverbod (minstens de duurtijd van een inreisverbod) een discretionaire bevoegdheid omvat en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerder omvat. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt variëren tussen een inreisverbod van 1 dag tot een inreisverbod van maximum 3 jaar (of meer in specifieke gevallen), doch hierbij steeds verplicht rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

"Art. 74/11 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen; of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld." (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerder is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

Alwaar het arrest van de KI van 18 mei 2021 inzake invrijheidstelling onder voorwaarde, waarvan verweerder kennis had (alwaar dit immers de reden tot de bestreden beslissing uitmaakt), op geen enkele wijze in rekening werd gebracht door verweerder, schendt deze manifest de zorgvuldigheidsnorm (zie supra) gezien hiermee blijkt dat niet werd overgegaan tot een ernstig individueel onderzoek, "rekening houdend met alle specifieke omstandigheden van elk geval". Bijgevolg schendt verweerder de zorgvuldigheidsnorm als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, alsook artikel 74/11, §1 Vw. In een analoog dossier oordeelde de Raad duidelijk: (...) (RvV nr. 159.309 van 23 december 2015 - stuk 4)

Deze motivering is naar analogie van toepassing op onderhavig dossier. De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op.

Daarnaast komen ook de rechten van verdediging van verweerder door de bestreden beslissing in het gedrang. Zelfs indien wordt geoordeeld dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is in administratief recht, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing de rechten van verdediging van verzoeker in diens lopende strafprocedure voor de Correctionele Rechtbank fnuikt. Het is niet voor enige betwisting vatbaar dat artikel 6 EVRM wél geldt t.a.v. een correctionele procedure. Volgens het EHRM kan een eerlijk strafproces slechts tot stand komen als de verdachte zijn argumenten ook zelf mondeling kan uiteenzetten en zelf de besluitvorming kan beïnvloeden. Het recht op aanwezigheid ter terechtzitting in de correctionele procedure maakt dan ook een recht van verdediging in de zin van artikel 6 EVRM uit (zie o.a. EHRM Windish v. Austria, dd. 27 september 1990, Publ.Hof, Serie A, Vol. 186) Het recht op deelname aan het proces mag niet beperkt blijven tot de mogelijkheid van de beklaagde om de debatten te volgen. De beklaagde moet tevens de kans krijgen bewijsmateriaal aan de rechter voor te leggen, zijn verdedigingstactiek samen met zijn raadsman te ontwikkelen en zijn versie van de feiten mondeling uiteen te zetten (zie VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Vol. I, Intersentia, Antwerpen, 2004, p. 473, nr. 169 in fine, met verwijzing naar EHRM Stanford v. UK van 23 februari 1994, Publ.Hof, Serie A, Vol. 282-A, lid 26). Dit recht op persoonlijke verschijning ter zitting voor de correctionele rechtbank moet op een effectieve wijze kunnen uitgeoefend worden (EHRM Barbera Messegue en Jabardo t/ Spanje, 6 december 1988 (unanieme beslissing)).

De bestreden beslissing maakt zulks evenwel volstrekke onmogelijk voor verzoeker.

Het is dan ook evident dat het afgeleverde inreisverbod manifest artikel 6 EVRM en dit recht op verdediging van verzoeker in diens correctionele procedure schendt.

Desgevallend poneren dat verzoeker desgevallend maar een opheffing of opschorting van zijn inreisverbod moet vragen n.a.v. de correctionele zitting is niet ernstig.

Immers is de DVZ daarbij overeenkomstig art. 74/12 Vw slechts gehouden om binnen de 4 maanden te oordelen en indien géén beslissing wordt genomen binnen de 4 maanden moet dit door de rechtsonderhorige maar als een negatieve beslissing/weigering opschorting worden beschouwd. Echter zal verzoeker zijn rechtsdag voor de correctionele rechtbank niet al 4 maand op voorhand verkrijgen, laat staan dat er tijd is om een behandelingstermijn van 4 maand (of langer) af te wachten met een eventuele navolgende procedure voor de RvV bij gebrek aan beslissing.

Dit inreisverbod behelst dan ook eveneens een disproportionele inbreuk op de rechten van verdediging van verzoeker.

Minstens wordt door verweerder ook hieromtrent met geen woord gerept of gemotiveerd in de bestreden beslissing, wat aldus minstens andermaal een schending van de motivatieplicht en zorgvuldigheidsplicht behelst.”

2.2. Verzoeker betoogt dat de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen geschonden zijn omdat de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn specifieke situatie, en in het bijzonder met het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 18 mei 2021.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt, luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt op welke specifieke omstandigheden de gemachtigde zich gebaseerd heeft om tot de beslissing te komen. Zo vermeldt de beslissing:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;”

In het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 26 mei 2021, wordt er aan verzoekende partij inderdaad geen termijn toegestaan, omdat de gemachtigde heeft geoordeeld dat er een risico bestaat op onderduiken en verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan dus niet worden aangenomen.

Waar verzoeker betoogt dat de gemachtigde de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft, wijst de Raad naar de motieven van de beslissing:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 13.06.2019 voor bendevoering-deelname, valsheid in geschriften en gebruik-particulieren, vreemdelingen-hulp verleend, mensenhandel en andere misdrijven. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 13.06.2019 blijkt dat betrokkene deel uitmaakt van een vereniging die schijnhuwelijken organiseert tussen Pakistaanse mannen die illegaal op het Belgische grondgebied verblijven en Portugese vrouwen die Belgisch verblijfsrecht aanvragen en zo eveneens een mogelijkheid tot verblijfsrecht bieden voor de Pakistaanse mannen. De werkwijze lijkt daarbij steeds dezelfde te zijn: er wordt een huwelijksakte gefabriceerd die valselijk getuigt van een huwelijk dat in Portugal werd afgesloten tussen een Pakistaanse man en een Portugese vrouw. De Portugese vrouw wordt zaakvoerder van een vennoot gemaakt van een Belgische vennootschap, die schijnbaar enkel met dat oogmerk is opgericht, en in die hoedanigheid vestigt de Portugese vrouw zich in België. Vervolgens wordt de valse huwelijksakte voorgelegd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand en na erkenning van het schijnhuwelijk wordt de verblijfsrechtelijke procedure opgestart, die resulteert in frauduleus verblijfsrecht in hoofde van de Pakistaanse man. De facto stopt korte tijd later de samenwoning van het voorgehouden koppel – voor zover er ooit effectief sprake is geweest van een feitelijke samenwoning – en keert de Portugese vrouw terug naar het thuisland. Betrokkene werd bovendien reeds veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Lissabon op 11.04.2012 tot een opsluiting van drie jaar en zes maanden voor gelijkaardige feiten. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, doordat mensen als koopwaar worden beschouwd met het oog op het eigen geldgewin. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij op 13 juni 2019 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor bendevoorming-deelname, valsheid in geschriften en gebruik-particulieren, vreemdelingen-hulp verleend, mensenhandel en andere misdrijven. Feiten waarvoor hij mogelijk veroordeeld kan worden. Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. Het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.

Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld en artikel 6 van het EVRM merkt de Raad nog op dat de gemachtigde in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze door op grond van de vaststelling dat verzoeker werd aangehouden voor bepaalde feiten, met name deelname aan bendevoorming, valsheid in geschriften en gebruik-particulieren, vreemdelingen-hulp verleend, mensenhandel en andere misdrijven te oordelen dat betrokkene de openbare orde kan schaden en een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar.

Verzoeker steunt zich op het arrest van de KI te Gent van 18 mei 2021 waarin zou geoordeeld zijn dat er geen afdoende risico is op een schending van de openbare orde om verzoeker verder in hechtenis te houden, mits naleving van enkele strikte voorwaarden en betaling van een borgsom. Verzoeker meent uit voormeld arrest te kunnen afleiden dat de gemachtigde niet meer kon besluiten dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De Raad wijst erop dat de loutere vaststelling van de KI, dat verzoeker lopende de correctionele procedure niet verder in hechtenis dient gehouden te worden, op zich geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker -gelet op de aard van de door hem gepleegde inbreuken- nog steeds geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden. Overigens moet benadrukt worden dat de KI te Gent niet voor recht vaststelde dat er in hoofde van verzoeker geen risico op een nieuwe schending van de openbare orde zou bestaan. In het arrest van 18 mei 2021 wordt uitsluitend vastgesteld dat het risico niet afdoende groot is om een verdere vasthouding lopende de correctionele procedure te vereisen, mits verzoeker een aantal strikte voorwaarden zou naleven. Een dergelijke beoordeling impliceert niet dat zou zijn besloten dat verzoeker door zijn gedrag niet meer geacht zou kunnen worden de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 23 juni 2021 werd overgedragen aan Portugal.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, § 40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, § 98;). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Verzoeker wijst met zijn betoog op het lopende gerechtelijk onderzoek en de voorwaarden die hij dient na te leven sinds zijn invrijheidstelling.

De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker op 23 juni 2021 werd overgedragen aan Portugal.

Verzoeker kan zich voorts ook vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en - indien hij zou worden opgeroepen door een politionele overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn - toestemming vragen om het Belgische grondgebied te betreden ten einde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent verzoeker immers de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen. In de mate dat verzoeker stelt dat hij geen garantie heeft dat hij zich tijdig in België zal kunnen aanbieden, toont hij niet aan op grond waarvan hem een garantie zou moeten worden geboden. Door voor te houden dat hij onderworpen is aan een inreisverbod waarbij niets erop wijst dat het later zou worden opgeheven of opgeschort, gaat hij voorbij aan voornoemde mogelijkheid om op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen. Hij maakt niet aannemelijk dat er gronden zouden zijn om hem die opheffing of opschorting te weigeren, noch dat hij, indien de opheffing of opschorting geweigerd wordt, niet in de mogelijkheid zal zijn de beroepsmogelijkheden te benutten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Met voorgaand betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC